

Океан Ельзи

(Концерт. Київ, НСК «Олімпійський», 18.06.2016)

Шановні читачі! Ви можете на власний розсуд мандрувати оповіданням, обираючи фрагмент (абзац), який хочете прочитати першим, другим і т. д.

Я. Я знову там, де й хотіла бути, на концерті улюбленої групи. Знову відчувала ці неймовірні емоції, знову занурювалась в цю драйвову та ліричну атмосферу, знову насолоджувалась невагомими загравами мелодійного океану, знову забувала про все на світі, знову злітала до небес. Сказати, що це був крутий, грандіозний концерт – не сказати нічого, хоча я все ж насмілилася спробувати передати ці відчуття, енергетику, любов, радість та щастя, які дарувала ця звична і водночас виняткова музика. Але зараз, якщо дозволите, розповім трішечки про себе та про свої враження. Коли минулого разу я була на цьому чудовому святі, то бачила величезну кількість людей у вишиванках, з яскравими віночками та/чи з прапорами великими,

маленькими – і трохи жалкувала, що навіть не прикрасила волосся приколками з квіткових композицій чи не одягнула віночок. Проте цього разу я була в чарівному колоритному вбранні: туфлі виткані в національному орнаменті, сукня–вишиванка і сплетена коса, що спадала на бік, прикрашена маковою приколкою. Моя сестра – Маша красувалася в красивій, барвистій туніці. Ми приїхали трішки раніше, пройшли пропускні пункти, здійнялися численними сходами і зайняли свої місця. Затримка. Вже традиційна затримка. Хтось прийшов раніше чи набагато раніше, а хтось запізнився. Мені було все одно, скільки доведеться чекати, тому що я готова була чекати музикантів, як і тисячі інших людей. Наступного дня прочитала в Інтернеті, що були проблеми на пропускних пунктах. Я трохи оп'яніла від очікування, моя сестра, здавалося, теж. І ось ця мить настала, на сцену вийшла неперевершена група. Дивно, але коли ми їхали сюди, в моїй голові магнітилась композиція «Майже весна» (можливо, через рекламу, яка крутилася на телебаченні і в якій квітнула ця «Весна»), і саме вона відкривала це захопливе дійство. І далі бриніли пісні: одні барабанили радість в шаленому ритмі, другі змушували замислитись про щось дійсно важливе, треті просто здіймали до небес. Нестримна радість, тепло, любов і... ще незліченна кількість відтінків відчуттів, які струменіли тут, там. Зі сцени ринули хвилі живої рідної шаленої музики, а після – оглушливі овації, котрі каскадними потоками стікали в милозвучний океан. Без перерв гурт сяяв, мов зірка, яка виплескує надзвичайно потужну енергію в безмежні простори космосу. Пісні. Одні нові, ще незнані для мене, інші вже старі, перевірені часом, хоча, ні, не старі, бо мистецтво не має ні віку, ні меж. Улюблені композиції. На хвилюк заплющила очі і, здавалося, що я якомусь чудовому, бажаному місці. Проте це й було ним: тут і зараз. І цю мить не повернути, на жаль... ніколи. Але вона на все життя залишиться десь там, далеко, в глибині душі.

Люди. Вони сходились на стадіон, мов сплітались в єдиний мальовничий віночок, ніби різні квіти та суцвіття. Одні були вбрані у всілякі

звичні, красиві та стильні вбрання, інші виділялися чарівними вишиванками і/чи пишними квітковими переплетіннями, що застигали у волоссі. Коли ми йшли до своїх місць, я запримітила чоловіка з трохи кумедним обручем, з якого стриміли два прапорці, що неначе вловлювали імпульсивну, хвилясту енергію, подібно антен. Тут, там майоріли й великі синьо–жовті стяги, якими люди чарівно огорталися чи гордо віяли, й маленькі стрічки, пов'язані на руки. Люди. Коли ми вже сіли на свої місця, я споглядала, як люд линув у фан–зону та в інші сектори. Він ніби хлюпотів веселковим водограєм, розтікався в усі куточки. Різні шанувальники: і поважного віку, і молоді, і зовсім юні. За моєю спиною сиділа родина: троє дорослих і маленький хлопчик рочоків п'яти-шести. Він зручно вмовстився на маминих колінцях і кілька разів дзвінко вигукував: «Славик! Славик! Славик!» і «Океан Ельзи! Океан Ельзи!», так виразно, щиро і по-дитячому неогамовно (десь в середині концерту маленький меломан заснув, певно, захотів насолодитись океаном снів в коливаннях улюбленої музики). Селфі. Селфі, селфі... Як же без них. Хлопці, дівчата фотографувалися, фотографували, знімали відео, немов хапати радісні фрагменти і карбували їх у пам'яті своїх гаджетів. А потім викладали ці картинки і знімальні сюжети у простори соціальних мереж та різних сайтів. Але найголовніші моменти залишаються у пам'яті, яку майже неможливо стерти, зламати чи перевантажити – в душі. Почався концерт. Я лиш зрідка споглядала в далечінь сцени, так, раз по раз, а більш стежила за людьми довкола. А вони то схоплювалися, то сідали на свої стільця, то знову схоплювалися, то знову сідали. Одні, захоплені струнами драйву та ривками радості, танцювали, стрибали на сходинах, другі не зводили очей зі сцени, треті просто слухали, насолоджувались улюбленою музикою. Поруч зі мною стояла красива дівчина, на обличчі якої, здавалось, не знайти контурів вражень. Вона нагадувала прекрасну застиглу скульптуру, яка зачаровувала своєю витонченістю та стриманістю. Але ось заgrimіла пісня «Стіна», мабуть, її улюблена – і ніжна, загадкова посмішка звільнила скам'янілі штрихи обличчя від «стіни», неначе глухої байдужості. Люди. Люди, люди...

Всім відомі пісні: «Не питай», «Друг», «На небі» і ще... вони співали на надриві, всі – в єдиному пориві. Але, на жаль, все рано чи пізно закінчується, рано чи пізно... Всі так не хотіли відпускати улюблених музикантів. Чатували, щоб ця мить продовжилась ще на хвилику. На біс, гурт блискав, мов феєрверк, на біс. Остання пісня «Дякую» – як взаємна вдячність за любов, за драйв, за увагу, за силу, за підтримку, за щастя, за віру і... за надію в те, що все буде добре. Стадіон потроху порожнів, охолоджувався, відпочивав після карколомного напливу меломанів. По нічних вулицях Києва, уздовж ліхтарів, розливались живі ріки задоволених слухачів. Проте й вони швидко розплескались по своїх домівках. Ці спогади... Незабутні спогади... Вони ще довго, мов тихі й пронизливі потоки в безкрайому океані, хвилюватимуть чуття.

Пісні. Вони, подібно молюска, обплітали тонкими шарами весь стадіон, немов шершаву піщинку перетворювали на перлину – одну з незліченних коштовностей дивовижного підводного Всесвіту. Композиції. Одні зачаровували своєю наповненістю та ритмами, другі дарували любов та надію, треті запалювали вогні радості та драйву. Мелодії. Кожна з них мала свою неповторну енергію, яка невідчутно і водночас проникливо торкалась серця. Звучання, звучання цих струн, перелив та контраст звуків – все це занурювало майже всіх у свій незримий недоторканий світ. Забуття. Мить забуття. Ці невагомні вібрації змушували забути про каміння проблем, урагани невдач, пожежі стресів, сиві тумани буденності, зливи переживань. Сплески. Вони магнітили клітинки тіла своїми вогненно–проливними вітрами. Коливання. Коливання... Коливання, котрі спонукали відкинути все зайве (якісь дріб'язкові западини) і пірнути в океан важливих, коштовних та неймовірних самотностей. Океан. Океан живої щирої рідної музики, який хлинув, підхоплював, накривав людей з головою. Він переливався різними відтінками звуків та ритмічних форм. Пісні. Кожна, мов квітка, манила своєю неповторністю, красою та глибиною. Одні плелися, як іпомеї, другі засліплювали пишними фарбами, немовби хризантеми, треті проколювали

шовковистими струнами, ніби троянди. Пісня «Небо над Дніпром» віяла двома голосами: потужним вокалом Віталіни Мусієнко та відмінним тембром її Автора. Слова і дотики пучечок чи дерев'яних структур до інструментів – здавалося б, нічого особливого, але... ці якісні голосові спектри і зв'язки звукових компонентів торкались та заряджали енергією кожен сполуку клітинки, здавалося... плелися, виплітали тонкі візерунки незабутніх вражень. Музична феєрія. Мов вершина, охолоджувала і в той же час зігрівала тих, хто здійснювся на неї. Вона прекрасними нахилами заповнила кожен шар цієї місцевості. Немовби магніт, притягувала погляди, незримі посмішки, різних маневрів рухи та урагани овацій. Шалені хвилі. Мов розбивали неприступні скелі напруженості і вабили до себе інші стихії. Невгамовна, потужна, незнана, протяжна та воднева рухомість, здавалось, була присутня якийсь час. Вона, маялося, обіймалася з далекими, сповненими таємниць, небесами. А ще ці звучання нагадували іскри неземного кам'яного саява – метеоритів, що спалахують, плавляться та розлітаються в шаровій височині. Здається: надто далеко зайшла зі своїми порівняннями, але хотілося проектувати все це незабутнє дійство і передати як його характер, так і спектри пісень окремо. Переживання. Співпереживання. Вони переливались зі сцени на слухачів і водночас навпаки. Всі пісні: заплановані, на біс відгриміли. Щоб знову й знов відбиватися в серцях тисяч людей.

Вечір. Незабутній вечір, що спершу плавно переходив у ніч. Позіхав. Тягнувся. А далі (коли почалося це музичне свято) час ніби ошаленів, мчав зі швидкістю світла. Він не спинявся ні на мить, безжально і водночас якось ніжно летів уперед. Цей неугамовний плин не піддається контролю, натомість інспектує все. Пронизує своєю точністю та незнаністю. Час. Безцінний час. Тоді практично всім так хотілось, щоб він застигнув, сповільнився чи розчинився хоча б на хвилю. Але такого не буває, на жаль, ніколи... Але ця мить промайнула не дарма. Вона залишила неймовірну, незабутню, незримую пам'ять про цей вимір.

Стадіон. Він наповнювався, грівся енергетикою радості, кохання, надії (і... тією, яку не передати). Головна спортивна арена столиці, яку пронизували тисячі вогників, тисячі музичних ритмів, тональностей, вібрацій, тисячі пишних вигуків та оплесків. НСК «Олімпійський». Він нагадував майже неосяжну галактику, в центрі якої кружляла величезна порожнеча. Але на відміну від космічної – чорної діри – ця розпушувала неймовірну ефектність та енергію. Давала, дарувала зоряну миттєвість, захоплювала складною простотою. Креативна площадка мов сяяла барвами веселки. Мов квітка, де кожна клітинка, кожна краплинка мала своє місце і свій сенс. Величезне поле, ніби вулкан, здавалось, то вибухало, то стихало в передчутті... Музика то спадала, то здіймалась у даль. Прожектори, різні вогники. Вони прострілювали, проймали атмосферу. Іскристе тепло в суміші з жаркими нотами, вібраціями йшло зі сцени просто на меломанів, і потім горіло в душі, в глибині. І десь довго, десь коротко раз по раз там спалахуватиме. І взагалі, ця крута історія вкотре ствердила силу звуків, силу слів, силу щирих, невгамовних, неповторних відчуттів. Вона залишиться в когось на відео, в когось на фотографіях, в когось в коментарях – і в усіх в душі. І ця мить незаймано буде летіти у вічність так само, як світло, коливання, створені чи відбиті на Землі, покидають її межі і разносяться різними куточками неймовірного, загадкового, неспинного, заворожливого, безмежного Всесвіту.

Мить. Наше життя— це лише мить, поділена на визначену кількість рухливостей. Вони то здійснюються, то спадають, то приглушують серце биття, то змушують його битися частіше. Мить. Така легка, така красива і така спонтанна. Мить, у якій ми маємо боротися, хоч хтось частенько здається; маємо шукати розуміння та компромісів, хоч хтось живе у відносно впорядкованому хаосі; маємо знаходити рішення та виходи в будь-яких ситуаціях, хоч інколи здається, що їх немає; маємо не втрачати надії, хоч в когось вона майже згасла; маємо хапати свою радість, хоч хтось її не ловить, відштовхує чи не помічає; маємо бути чесними з собою та зі світом, хоч

хтось хоче втекти від всього; маємо просто жити з любов'ю та вдячністю – хоч хтось безтямно та тупо існує. Мить – неповторна, невідворотна, прекрасна. Дійсно прекрасна. Хоча така тонка, мінлива, коротка, невловима та непередбачувана, бо не знаєм, як вона пролетить, як розвернеться, як буде поводити себе в різних ситуаціях. Мить... Інколи так хочеться її спинити, схопити і не відпускати хоча б хвилику або ж ...ніколи, а деколи мріється, аби вона летіла зі швидкістю світла. Мить – це все, що ми маєм, це все, що нам дано. Мить. Так і хочеться закричати: «Живи! Люби! Лети! Спіши! Рости! Зараз, бо потім, можливо, більше вже не буде нічого!». Мить, одна лиш мить. І так боляче, коли в когось із близьких вона закінчується... так боляче...

Вогники. Вони горіли повсюди. Електричні, лазерні, вогняні – різні світлові лінії. Спалахували то тут, то там, згасали, і знову спалахували, і знову згасали. Вони ніби гралися одне з одним, танцювали, підкреслювали атмосферу драйву та радості. Вогники. Були різного кольору, різної структури, різної часової хвилі. Вогники: блискучі і ледь-ледь помітні. Вони мерехтіли, переливалися, перебігали стадіоном у пошуках свого місця чи відблиску, горіли, мов запальна стихія, оповиті чарівністю, чутливістю та небезпекою. Вогники. Люди стежили за ними чи геть їх не помічали. А ще раз по раз вмикали свої маленькі яскраві чи тьмяні вогники – мобільні ліхтарики, запальнички, іграшки. Вогники. Стадіон купався в їхньому світлі. Він був ніби віддзеркаленням зоряного неосяжного неба. Вогники. Вони гармонійно поєднувалися з музикою: струнами, вокалом, словами і – неймовірною енергією, яка віяла з тонкої товщі «океану». Це й справді виглядало так, ніби сонячні промені проникали в шари потужної стихії. Але тут навпаки «стихія» підсилювала ясність різноманітних «променів». Вогники. Вони, ніби потоки, то гучно припливали, то тихо відпливали. Заради: звичні і водночас незнані. Вони, ніби феєрверки, іскрилися, але не галасували. Вогники. З'являлися, переливалися, перепліталися і розліталися врізнобіч, зникали в далечині. Додавали контрастності, естетики та краси.

Але найголовніші вогники спалахували в серцях і ще довго там не згасали. Незабутні вогники.

Обійми. Обійми, обійми... Лунала моя улюблена пісня. Я хочу передати свій стан, своє відлуння, свої відчуття, ...але не можу. Хоча, можливо, це саме той випадок, коли всі слова всього Всесвіту просто зайві...

Враження. Вони, мов вогники, спалахували в очах, в серцях, в свідомості. Немов кристали води, охолоджені понад легкими хмарами, вимальовували дивовижні контури веселки. Здіймалися, наповнювалися силою, розливалися. Враження... Неначе розквітали з кожною піснею по-різному: кожна квітка-пісня манила своїми загравами, шармом та красою, утворюючи неперевершений букет. І він ще довго чи зовсім трішки хвилюватиме уяву. Враження... Вони були і драйвовими, і ліричними, веселими та сумними, слабкими і водночас сильними, нерозривними і водночас вільними, десь стрімкими, десь повільними, потужними і водночас ніжними, заманливими і водночас віддаленими, миттєвими і водночас пам'ятними. Потайні і такі відкриті шуміли, хлюпотіли, неначе лилися десь там, далеко, в далині. Ніби справжні хвилі накривали усіх з головою. Вібрували, змінювалися і змінювали потік думок, орудували частками свідомості. Немовби повітря, були відчутними і водночас невидимими. Когось здіймали до небес, когось розхитували чи колихали, а когось обплітали легким незримим туманом. Враження... Вони ніби застигали і водночас віяли невгамовною, потужною, швидкою енергією на шанувальників і тонким безмежним поривом ширилися різними незнаними світами. То поривчасто, то помірно шуміли, як вітер. Після цього неймовірного, захоплюючого, неперевершеного сплеску різноманітних звуків залишилися незвично приємні спогади, відчуття, відлуння мелодій та слів і враження... Незабутні враження...